

Motion till riksdagen

1988/89:T15

av Margareta Persson m. fl. (s)

med anledning av prop. 1988/89:81 om riksfärdtjänst

Riksfärdstjänsten har betytt mycket för handikappades möjligheter att resa på någorlunda jämlika villkor med andra medborgare.

I propositionen föreslås en del förbättringar för riksfärdtjänstens kunder. Propositionen avviker på en punkt från det förslag som varit ute på remiss, nämligen punkten 3.4 Begränsningar av kostnadsutvecklingen. Där föreslår man att beslut och kostnadsramar förläggs till samma organ i syfte att få till stånd ett större kostnadsmedvetande. Man framhåller att det bl.a bör leda till att andelen resor med taxi eller specialfordon kan minska.

Utgångspunkten för att en person ska beviljas rätt att resa med taxi eller specialfordon måste självfallet vara individens behov och ingenting annat. Det är säkert så att onödigt många beviljats den här rätten, bl.a därför att servicen och handikappanpassningen av allmänna färdmedel varit för dålig. Men utgångspunkten vid beviljande av färdstätt måste helt och hållet grundas på den enskilda individens specifika behov. Propositionens förslag om att kommunerna ska förfoga över pengarna för att därigenom få en bättre kostnadskontroll vid beviljande, antyder att det är hur mycket pengar som finns kvar av anslaget som ska avgöra hur kommunen ska bedöma enskilda ärenden. Enskilda människor kan därigenom komma i kläm, om man råkar bo i en kommun som en bit in på budgetåret upptäcker att pengarna kanske inte kommer att räcka.

Man har i propositionen beskrivit att det kan bli problem om t.ex en handikappad person, med stort resandebehov, under året flyttar till en annan kommun. Det ska visserligen vara möjligt att, speciellt under det första året, när reformen trätt i kraft, bevilja extra medel. Men samtidigt antyds här ett problem som i praktiken kan bli mycket stort i många kommuner och för enskilda handikappade.

Hur ska den fördelningsnyckel se ut som blir rättvis? Vilket generellt system man än väljer för att fördela pengarna mellan kommunerna så kommer problem att uppstå. De administrativa problemen att klara detta kommer att bli mycket stora. Det finns också en uppenbar risk för att enskilda handikappade kan komma i kläm och inte få sitt individuella behov tillgodosett, därför att budgetramen i just den kommunen riskerar att spräckas. Samtidigt kan andra kommuner ha fått pengar över och det krävs då en omständig procedur för att överföra medlen.

Hemställan

Mot. 1988/89

T15

Med hänvisning till ovanstående hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts angående överförande av riksfärdtjänstens medel till kommunerna.

Stockholm den 15 mars 1989

Margareta Persson (s)

Ingegerd Anderlund (s)

Bo Nilsson (s)

Ingvar Björk (s)